

# מתא המעצר באבו-כביר

## במדינה

(המשך מעמוד 15)

הסיעות להשמיע את דבריהן. התוצאה: האווירה רצינית הרבה יותר.

ייתכן שאחת המעלות העיקריות של הוועדה הפועל, בהשוואה לכנסת, היא היקפה הרחב לדברי הוועדה. כאשר הסביר הי שבוע אורי אבנרי 1866 עמיתו במליאה את ההסתעפויות הכלכליות המסובכות של פרשת צבי רכטר, דיווח הרדיו שהאווירה דמתה לאולם הרצאות באוניברסיטה. כאשר ניתח מזכיר חברת העובדים, אפרים ריינר, את המיבנה המינהלי של חברת הענק, היתה האווירה דומה.

בתום הישיבה נחקלה הצעת משל, לדון בישיבה נוספת ברפורמות האירגוניות הדרושות, ולהעביר את פרשתו האישית של רכטר לשיפוט ועדת הביקורת. היתה זאת החלטה צפונית — אחרי שנדחו הצעות ההחלטה של סיעות הליכוד, מרי, מוקד והסנתרים, שהצביעו זו בעד הצעות ההחלטה של ז. אך גם לסיעת המערך היה ברור כי עתה יש צורך להתחשב בדעתו של הוועדה הפועל.

## מיפלגות

איך להמיר את תמיר?

### תמיר מסרב לפנות

### את כס וי"ר ועדתי

### הכלכלה, בניגוד

### להסכמי החילופין הכתוב

### ומוסכם מראש

ח"כ יגאל הורביץ (ע"מ) ממתין מזה חודש להודעת ההתפטרות של חברו לליכוד, ח"כ שמואל תמיד (במרכז החפשי) מראשות ועדת הכלכלה של הכנסת.

לפי הסכם הליכוד מתחלקים ביניהם תמיר והורביץ כראשות ועדת הכלכלה. כאשר הראשון מכהן שנה, השני את השנה השנייה ושוב — הראשון את השנה השלישית, והשני את הרביעית. בהגבלה שנועדה כהן תמיר והורביץ לאחר הבחירות, זכה תמיר בכהונת השנה הראשונה.

אולם הורביץ לא ידע כי תמיר לא תמיד עומד מאחורי הסכמים כתובים. עבר כבר חודש מאז צויר היה תמיר להודיע ליושבי ראש הכנסת על התפטרותו ועל מינויו של הורביץ תחתיו, ותמיר עדיין מכהן כיושבי ראש הוועדה.

כשפנה הורביץ אל תמיר, קיבל תשובה בות מתחמקות: "הכל בסדר, אני עסוק, הכל יסתדר". אטיאס חלל הורביץ מבין כני תמיר אינו מבוזבז כלל לוותר על ראשות הוועדה. ולתמיר היו נימוקים טובים מאוד לכך, דובריו הרבים ומכירותיו הצליחו להעביר לעיתונות חומר רב בשם יושבי ראש ועדת הכלכלה, שמואל תמיר, ועל פירסום זה לא היה תמיר מוכן לוותר.

תמיר אף ידע כי עם החילופים הוא יחדל לכהן אפילו כחבר ועדה מן המניין, מאחר שלמרכז החפשי שמור בוועדת הכלכלה רק מקום אחד. גם הורביץ, הצריך להחליף את תמיר, אינו חבר בוועדת הכלכלה.

פינוי תמיר ויתור, כשנמאס ל הורביץ להמתין, הוא פנה להנהלת סיעת הליכוד בדרישה להחליף את תמיר, ולקיים את ההסכם. ישיבת הנהלת הליכוד, שציינה כהייתה לדון בעניין זה, נקבעה ליום ה' שני האחרון, אולם תמיר לא הופיע.

תחת זאת הוא שלח מיכתב ליושבי ראש הנהלה, ח"כ אלימלך רימלט, בו נימק את סירובו להתחלף עם הורביץ.

הנימוק הראשון של תמיר היה כי לליכוד יש בוועדת הכלכלה ייצוג קטן, וכי על המפלגה לדרוש ייצוג ניכר יותר. בשיחות פרטיות רמז תמיר, כי אם אחד מחברי גח"ל יוותר על מקומו בוועדה למען נה, הוא יסכים לפנות את כס היושבי ראש.

נימוקו השני של תמיר היה כי לא ייתכן שיגאל הורביץ, אשר תמיר חבר בוועדת הכלכלה, ימונה פתאום כראש הוועדה.

נימוקים אלה לא התקבלו על דעת מנהיגי הליכוד. הם הודיעו לתמיר כי אם הוא עצמו לא יתפטר מראשות הוועדה, הם ישלחו מיכתב ליושבי ראש הכנסת ויודיעו לו על החילופין בעצמם. דבר שיער מיד את תמיר כאור מטופש בעיני הכנסת כולה.

משתמעת לשתי פנים, כי מעולם לא מסרתי שטר זה לאדם, וכי הסטר הוצא בתאריך 27.10.74, כשעדיין לא מונה גאמן למלון. שוב נעצתי 15 יום, על סמך טענת המיטרה כי שטר זה הוא רק קצה החוט, והם מחפשים שטרות נוספים מעין זה. מסתבר, לפיכך, שהמיטרה שמה לה למטרה לעקוף כל החלטה של שופט לשתי רגליהם משחקים בצורה צינית בחוק, כדי לעצור בתואנות שונות, עד לסיום ההליכים המיטריים בעניין השטרות של עיריית אילת, מבלי שתהיה לי היכולת להכין את הגנתי בעניין זה.

עכשיו אני מגיע לעניין הקנונייה שבגינה אני יושב כעת במעצר. כאשר התפוצצה פרשת השטרות של עיריית אילת, בעיתונות, התחלתי לרכוש את כל החומר הקשור במילווה שהסדרתי לעירייה. הזמנתי בבנקים את צילומי הצ'קים, החל מסכום של עשרת אלפים ל"י ומעלה, והנה, תוך כריכת גיליתי, שצ'קים בסכומים גבוהים הם מזויפים. מובן שנחרדתי מגילוי זה, והתחלתי לבדוק את העניין. זימנתי אלי את אברהם שפיגלגלס, מנכ"ל חברת בשנת שבבעלותי, היושב בסניף הראשי של החברה בחיפה. סיפרתי לו על דבר תגליתי. ביקשתי ממנו לבדוק את העניין.

עברו כמה ימים כאשר מדי יום שאלתי אותו מה העלה בחקירתו. לא הספקתי לברר את חשדותי ביסודיות, כיוון שבינתיים נעצתי לראשונה. כאשר שוחררתי ממעצרי הראשון טילפן שפיגלגלס לבית הור, וביקש להיפגש עימי בדחיפות. שלחתי נהג להביאו, והוא הגיע עם עוד שני אנשים. אחד מהם לא היה מוכר לי ואילו השני היה מוכר לי מעבודתו בסניף חיפה, שם שימש כמתווך-רישומה. אחד האנשים סיפר לי, כי לפני זמן מה נתן הלוואה לשיפוטגלס בסכום של 8,000 ל"י, וקיבל ממנו שטר בחתימת מלון מלכת שבא. עתה, עקב כל מה שאירע, הוא זקוק לכסף. הבטחתי לו שאשאלם לו את הסכום בשני תשלומים לחשבון הבנק שלו.

האיש השני סיפר לי, כי בעת מעצרו חזר צ'ק של שמונת אלפים על עשרת אלפים ל"י, שניתן לאחד הלקוחות שלנו שהוא תביא אותו לחברה. על-מנת להשתדל קו, הוא שילם את הכסף של הצ'ק, שחזר לאותו לקוח בהתאם להבטחתו של שפיגלגלס שהוא יסדיר עבורו את הכסף.

## קנונייה

## ועלילת-דם

אתו איש אמר לי שיש כספים שניתנו באמצעותו לבשמת. על-מנת שתלווה אותו למלון מלכת-שבא תמורת שטרות של בשמת. עתה, כשהחברה נמצאת בידו כונס-הנכסים, הוא מבקש ביטחונות טובים יותר, דוגמת השטרות של מלון מלכת-שבא.

הסברתי לו שכיוון שבשמת אינה הבעי לים של מלכת-שבא, אלא אחד הנושים של המלון ונדמה לי שיש בבנק שטרות של המלון לפקודת בשמת, לבן אעשה מאמץ להסדיר את ענייניו. טילפנתי אחרי-כך לכונס הנכסים, קבענו פגישה שבה העי לי את כל הבעיות בגין התשלומים ללקוחות בשמת.

הסברתי לו שבכל מיקרה, הכספים שחייבים אנשים לבשמת עולים לאי-שיעור על הכספים שבשמת חייבת, ואמרת ש תפקידו של כונס-הנכסים, לפי ראות עיני, הוא לשמור על העסק ולא להרוס אותו. קבענו להיפגש שוב, אך הוא לא הופיע לפגישה.

רק מאוחר יותר הסתבר לי, שנפגש אתי היה כונס-הנכסים במיטרה, והגיש נגדי תלונה. אינני יודע בגינם מה בדיוק היתה התלונה, אך נדמה לי שגם בנדון זה נפלת קורבן לעלילת-דם שנקמה בגדי, בגין ה שטרות של מלכת-שבא.

בערעור שהגשתי השבוע על מעצרי האחרון ציינתי, כי הגשתי במיטרה תלונת נגד אברהם שפיגלגלס על זיוף חתימתי שיו ועל תלונות-ישוא נגדי במטרה שאמך תי לשבת במעצר כדי שלא אוכל לגלות את מה שנעשה בשמי ובכספי בזקופת מעצרי הקודמים.

אינני תובע שיאמינו לי ויקבלו את גירתי לכל הפרשיות שבהן אני מואשם, אבל אני סבור שזכותו של אורי היא שתיתן לו האפשרות להתגונן נגד קנוניות לעלילות הנרקמות נגדו, ולעשות כל מה שביכולתו כדי לחוכך את צידקתו.

הריבית שקיבלתי הסתכמה ב-18% וכל מה שקיבלתי מעל זה לא היה אלא גניבה? באותו יום בו הובאה לביתי המישפט הרבנות על-מנת להשריג ממעצר, כבר המתין אנשי המכס ואיש המטה הארצי של המיטרה בכיתה המישפט. הם מסרו לגיסי הזמנה שבה אני מוזמן לבוא לחקירה במכס למחרת היום. איש המיטרה ביקש שאתקשר אליו, ואומנם התק



שרתי עם איש המטה הארצי, מר אלי לני, דה, שביקש ממני שנקבע בינינו דרך להתקשרות במידה שלא אימצא בכיתי. קבענו שבכל פעם שירצה אותי לחקירה או בירור, ישאיר לי הזמנה בכתב מתחת למיפתן דלת דירתי.

כעבור יומיים, כאשר התקשרתי עם פרק לני, נמסר לי שרביפקד רוזנברג מחפש אותי. טילפנתי אליו מייד למטה הארצי ושאלתי את עוזרו, אלי לנדא, אם הם צריכים אותי. הוא שאל מתי אוכל לבוא אליהם, והשבתי לו שמיד אגיע.

על מדרגות המטה הארצי פגשתי את רביפקד רוזנברג, שחקק אותי בגין האיש מה חדשה שהועלתה נגדי: שהצעת, כבר יכול, שטרות של מלון מלכת-שבא עם תאריך-הוצאה רטרואקטיבי. הכחשתי הא שמה זו מכל-יכול, ועוד אחזור לפרט עניין זה בנפרד. רוזנברג שאל אותי לגבי חותמת מלון מלכת-שבא, הודעתי לו שעם מינוי הנאמן למלון מסרתי לו, עם כל שאר החומר, גם את חותמת המלון.

למרות שלא היתה בידי המיטרה פקודת-היפוש, הסכמתי מרצוני ללכת עם ה שוטרים למישרד, המשתרע כימעת על פני כל הקומה 21 במיגדל שלום. בתום חיי פוש מדוקדק, לא נמצא במישרדים דבר, ואז הודיע לי פקד רוזנברג לתפע ש הוא עוצר אותי ל-48 שעות. יובקש להאריך את מעצרי לשבועיים עד לתום החקירה בפרשת השטרות של עיריית אילת — דבר שלגביו כבר ניתנה החלטה של שופט, להשריג.

כשהובאתי לביתי המישפט הארכת פקודת-המעצר התברר לי, כי ביום מעצרי בא רוזנברג לביתי המישפט, והצהיר בפני ה שופט החורן שהמיטרה מופשטת אחרי ואינה מצליחה למצוא אותי. כששאלתי אותו מי חיפש אחרי, השיב לי רוזנברג: "טלפנתי אליך הביתה בין 8 ל-11 בערב ולא היית בבית".

שאלתי אותו אם מחובתי להיות כל חזמן במעצרי-בית, ולא קיבלתי תשובה. בדין השופט טען רוזנברג, כי מעצרי פרשתי על-מנת שלא אפריע בהמשך החקירה בעניין פן פרשה חדשה. (שידול-למרמה בעניין כוונה לחתום על שטרות עם תאריך-רטרור אקטיבי). השופט נענה לבקשתי, והורה לעצוני לשישה ימים.

בתום שישה ימים, שבמהלכם לא נחקרתי אפילו פעם אחת לגבי האשמה שביגינה נעצרתי מחדש, אך לעומת זאת נחקרתי שוב בעניין השטרות של עיריית אילת, הובאתי שוב בפני שופט להארכת מעצרי, באשמה שנתי שטר על סך של 9,000 ל"י בחתימת מלון מלכת-שבא — האשמה שכבר נחקרתי עליה ביום מעצרי — אותו יום שבו נערך החיפוש במישרד. עליגי אותי שטר מוכת בצורה שאינה

עם הקליינטים שלי, אולם כשהחלה המיטרה להקור בעניין, שיתפתי עימה פעולה בכל מה שקשור לעסקות שנערכו ביני ובין חברתי לבין העירייה. הצגתי בפני החוקרים את כל המיסמכים יותר מזאת, הפנית את המיטרה לבנק, כדי שגם הם יוכלו לקבל את כל המיסמכים והאישורים לגבי השטרות שהוצאו על ידי העירייה ואוצר השילטון המקומי.

במשך שבוע ימים נחקרתי אינטנסיבית מבלי שאיעצר. כיוון ששיתפתי פעולה עם החוקרים, כאשר בתום הקירתי הובאתי בפני שופט, והואשמתני שיתד עם אחרים רימינו את מועצת עיריית אילת ומישרד-הפנים, בזאת שרשמנו שההלוואות לעירייה ניתנו בריבית של 18% כאשר הריבית היתה בעצם גבוהה יותר, לא התנגדה המיטרה להשיחורתי בערבות, ואכן שוחררתי בערבות.

אני רוצה להסביר נקודה זו. במיספר מיקרים, כאשר סירתי הלוואות לעיריית אילת, פנה אלי גיבור-העירייה המנוח, ואמר לי שמכחינת העירייה עדיף שבהווה ההלוואה יירשם שהעירייה משלמת עבור ההלוואה ריבית של 18%. הוא אמר לי שאת ירת הריבית המגיעה לי הם יחייבו תקציבים אחרים מתוך תקציב העירייה. אני עצמי לא התנגדתי לכך, וזאת אחרי שקיבלתי מהעירייה את השטרות בגין הריבית המלאה שדרשתי ממנה עבור ההלוואה, ואת האישורים הדרושים לשם מימוש שטרות אלה. זהו נוהג ידוע ומקובל בעולם העסקים, ובייתוד בעולם העסקים הישראלי שמצוקת האשראי בו ידועה.

מיספר ימים אחרי שוחררתי וזמנתי שוב למיטרה, במפתיע, להמשך החקירה. הודיעו לי שם שאני עצור. שאלתי: "על מה?" ורביפקד רוזנברג השיב לי: "על כך שגנבת מעיריית אילת 5.5 מיליון ל"י רות". הייתי מוטרע. כאשר הובאתי בפני שופט-השלום, התנהל דיון בלישכתו. רביפקד רוזנברג הציג את מיסמכיו להוכחת טענותיו ואילו עורך-הדין שלי, צבי קליר, הציג את המיסמכים שבידי, אשר הזימו לחלוטין את טענת המיטרה. כתוצאה מכך לא הסכים השופט למעצרי וכתב, עד כמה שזכור לי: "אין עילה בדין לעצור את החשוד". הוא היתנה את שיחורתי ממעצר בהשגת ערבות בטוחה על סך של 200 אלף ל"י. כעבור יום הושגה הערבות, ושוחררתי.

## מישחק ציני

## בהוראות החוק

שפתירה חמורה בהאשמות המיטרה כלפי בשתי הפעמים שבהן הובאתי בפני שופט. בפעם הראשונה, בתום חקירתי, הואשמתני בכך שקשרתי קשר עם אחרים להעמיד פנים כאילו נטלתי ריבית של 18%, בעוד שלמעשה נטלתי ריבית גבוהה יותר. בפעם השנייה טען רביפקד רוזנברג, על-מנת לבקש את מעצרי, כי גנבתי 5.5 מיליון לירות, ובכל-זאת החליט השופט על שיחורתי בערבות.

איך ייתכן שבפעם אחת מאשימה אותי המיטרה שקיבלתי ריבית גבוהה מחתוב בחוזה, ואחרי-כך היא טוענת שלמעשה,